Jedeš takhle odpoledním vlakem coby osamocenej vandrák sedící u zablácenýho okýnka, a aniž by sis to uvědomil, už od začátku sedíš ve stejný pozici a bezvládně pozoruješ pódium za oknem. Tvoje unavený oči monotónně přejížděj krajinu pohledem a místo toho, aby sis pustil do uší „malej gramáč“, jak říkáváš, se necháváš plnit rytmem, kterej vydávaj koleje tratě a kola vlaku. T-dm, t-dm, tdd-dm.
Když ti bylo dvacet, tak bys nevěřil, že se takhle někdy někam vydáš a tvojí jedinou zábavou ve vlaku bude výhled a modroštipal. No jo. Teď to má už jednoduchý, flákač jeden, ale před dvanácti lety musel občas zažívat krušný chvilky. Zvlášť ten starej dědek, kterej se vždycky půl cesty hádal s Nůžkařem, protože mu vadila jeho kytara, a tys z toho měl samozřejmě vždycky srandu, kdys pozoroval, jak se mu takhle před tvejma očima mění barvička. Jednou to ale přepísk a jednu někomu vrazil... to se ti to moc nelíbilo a přestals ho mít rád. Teď už by sis asi nic takovýho nedokázal představit, ale taky jsi na to zas tolik nemyslel.
Tvoje podvědomí najednou začalo mít zvláštní pocit a ty sis uvědomil, že již uběhla ona dlouhá doba, o který ses bál, že ji nazveš nuda, a že se blíží stanice, kdes chtěl vystoupit. Vidíš ubíhající vesničku a víš, že zahlédnout ten dům s masivním komínem a s tehdy bílou omítkou bylo znamení k elegantnímu nahození zátěže a k naskládání se přede dveře. Motoráček jedoucí závratnou rychlostí 30 km/hod zaskřípal a trhl sebou. Tvoje tělo hned ožívá a má najednou silnou touhu vystoupit a vydat se „někam“. Tvoje nohy teď už jen ztěžka dopadly na štěrkovitý nádražní chodníček a ty sis ani neuvědomil, že se tu nic nezměnilo. Přemýšlels totiž nad možností tradičně v úvodu využít místní hospodu, kde jste vždycky čekali na opozdilce. Pamatuješ si, že tam byl docela nerudnej hospodskej, kterej ale měl hezkou mladou dceru. Ovšem fakt, že tenhle údaj je už dvanáct let zastaralý, tě přesvědčil vydat se pryč odtud. Přešels trať a vydal ses po cestě podél ní. Byla z prachu a štěrku, což bylo brzy vidět na tvejch botách. Ale ty ses na ně jen usmál. Co je nějakej prach proti stovkám kilometrů, který tyhle boty maj za sebou? Nic. Tak trochu ze zvyku a tak trochu z toho, že tě nenapadlo nic jinýho, ses zadíval na oblohu. Vždycky ses snažil tvářit se jako učenec a odhadovat počasí. Dneska to vypadalo na oblačno, ale zatím bez deště.
Cesta se odpojila od „matičky tratě“ a tebe obstouplo pole. Ještě kus po poli a spolkne tě les, a to na hodně dlouho. Neměl jsi rád pole. Ani jsi nevěděl proč. Možná proto, že sis tam připadal jako na něčí dlani, a to se ti za ruda ale ani trochu nelíbilo. A v lese tě čeká klid, ticho, kemp a spousta milých i méně milých potvůrek. Při pomyšlení na ně se ti do obličeje vloudil záblesk úsměvu, který ale zlikvidovala představa o stavu donedávna vašeho, teď už ale asi jen tvýho, kempu. Nesl jméno Escorial, a to právem. Přemýšlíš, jestli tam vůbec půjdeš, anebo se na ty, pravděpodobně, trosky ani nezajdeš podívat. I když to nemá smysl, protože víš, že touha navštívit to místo bude silnější než cokoli jiného.
Věrný les tě nezklamal. Uvítal tě svou důstojností jako svýho nejmilejšího hosta. V mysli ti proplulo slovo díků, prach vystřídala udusaná hlína, pole, zas stromy a do tebe se s prvníma krokama vlila vlna mládí. Narovnals záda, zvedls hlavu a přidals do kroku. Napadlo tě, že by bylo hezký potkat nějaký nafoukaný turisty nacpaný do červenejch bund, že by viděli, kdo je tady doma. Ale seš tady vlastně kvůli něčemu jinýmu.
Proč ses zase vydal do těch končin mládí, kterýs dřív křižoval tam a sem, a vůbec si nevybavuješ, že bys kdy dostal takovou náladu, jako máš teď? Asi to nebude kvůli tomu nálezu, kterej jsi učinil při přestavbě bytu - totiž pečlivě zabalenej uhlík z jednoho romantickýho vandru. Možná... možná za to může pocit samoty, kterej jsi získal, když se tvůj spoluzakladatel kempu

nadobro odstěhoval za oceán. A co to album fotek, který sis prohlížel? Ono toho bude víc...
Z úvah tě vytrhl známý zvuk nějakého ptáka. Jseš si jistej, žes ho dřív podle zakejhání poznal. Že by káně? Ne, to to nebude. Vzdáváš to. Napadá tě, jestli aspoň poznáš nějaký stromy nebo kytky. Díváš se nalevo a napravo a zjišťuješ, že dub opravdu poznáš. To je najednou dobrý pocit!
***
K večeru jsi ho našel. Dalo ti to pěknou fušku. Kdyby ti dřív někdo řekl, že svůj vlastní kemp budeš hledat několik hodin, tak by ses mu asi vysmál, ale po dnešní zkušenosti by ses po něm podíval unaveným pohledem, který by byl zčásti plný zoufalství a zčásti plný pýchy, jak dobře jste tu boudu skryli. I když čas hledání nemusí být úměrný skrytosti kempu.
Zjistil jsi, že si na to místo nevzpomínáš tak dobře, jak by sis myslel. Zvláštní. Ale jak tak chodíš a prohlížíš skoro rozpadlý sroubek, hned se ti vybavuje, žes ho musel stavět ty a ne někdo jiný. To opracování suků, zádlaby i nabouchaný hřebíky, který jsi sehnal u pana Douby v železářství, to všechno říká, že před sebou máš pýchu svých mladých let.
Přešels k ohništi. Tady je to místo, který jste považovali za centrum všeho dění. Sem jste se stahovali, abyste se ohřáli u teplých plamenů nesoucích poselství pro každého z vás – totiž sám být takovým plamenem. Tady jste si po večerech četli všechny ty knihy a příběhy, který vás zasvěcovaly do tajemství trampingu, kterej z vás dělal svobodný lidi. Nikdy jste nezapomněli uvědomit si velikost putování přírodou a jako poděkování na ohniště položit větvičku, provázenou chvílí ticha...
Nějak ses zasnil, uvědomil sis. Ale ono je to těžký, když se člověk dotýká svejch nejkrásnějších let. Asi se už nikdo z lidí, co sem náhodou zabrousej, nedoví, že tohle bylo to místo tvejch let a že jím vždycky bude. Ale co jsi vlastně ty? Vzpomínáš na slova pana faráře: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš.“ Ano. Koho by něco takového o tom místě vůbec zajímalo? Znáš odpověď a ta tě trochu bolí. Nikoho.
***
V neděli večer očekáváš motoráček na svojí oblíbený stanici. Teda... tehdy oblíbený. Dřív sis vždycky i popovídal s Červenou čepicí. Ten si vás občas pozval na grog do „železniční kanceláře“ a nechal si od vás vyprávět všechny ty přibarvený historky o pytlácích, o požárech, o holkách, o státní ochraně přírody a kotlíku plném nepoživatelné břečky, o cestování vlakem načerno a o svých navztekaných kolezích. Těm historkám nevěřil, ale rád si povídal s lidma. Dneska je tady jen rozpis vlaků a oznámení, že jízdenky jsou k mání pouze ve vlaku. Kam se to lidstvo ubírá...
Motoráček už přijel. Nastoupils a už tě odchytla na tvůj vkus až příliš energická průvodčí. Spustila nějaký monolog úředním tónem a tobě bylo jasný, že narazit na někoho, kdo má pochopení s bloudící trampskou duší, se ti asi už nepodaří...

_____

Tomáš J. Adamovič - Arny eCaTdP
Trapsavec 2009, próza do 23 let